

Case study –EIA grupa A

Opis planowanego przedsięwzięcia, którego dotyczy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach

Budowa fermy hodowlanej przeznaczonej na hodowlę 1430 tuczników (co daje 200,2 DJP – dużych jednostek przeliczeniowych)¹ zlokalizowanej w bliskiej odległości od rzeki granicznej z sąsiednim państwem.

Potencjalne oddziaływania przedsięwzięcia to m.in:

- Odory (na które nie ma w prawie polskim standardów)
- Ścieki
 - w tym odcieki z przewidywanego sposobu zagospodarowania gnojówki, które mogą przedostawać się do granicznej rzeki (np. Nysy Łużyckiej na granicy polsko-niemieckiej)
- Hałas pochodzący z transportu paszy, wywożenia odpadów, wywożenia tuczników do rzeźni

Postępowanie

Organ I instancji wydaje decyzję środowiskową stwierdzającą brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (OOS). Organ odwoławczy utrzymuje w mocy tę decyzję.

W ramach postępowania organy uznały, że stron postępowania było mniej niż 10, a zatem strony te były powiadamiane w formie indywidualnej (nie poprzez publiczne obwieszczenia). Dopiero po wydaniu decyzji środowiskowej podano do publicznej wiadomości o jej wydaniu, a samą decyzję umieszczono w BIP na 14 dni (obowiązkowo wynikają z art. 85 ust. 3 uoos²). Decyzja organu odwoławczego została zaskarżona do sądu administracyjnego.

Osoby, które złożyły skargę do sądu administracyjnego i podnoszone przez nie zarzuty:

1) Pan Nowak, właściciel domu położonego w odległości 150 metrów od granic planowanego

¹ Zgodnie z § 3 pkt 104 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. poz. 1839 z późn. zm.) hodowla zwierząt w takiej liczbie należy do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (od 210 DJP byłoby to przedsięwzięcie mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko).

² Ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko Dz.U. 2023 poz. 1094

przedsięwzięcia. Skarżący ten zarzuca:

- a) Zarzuca on, że nie był uznany przez organy obu instancji za stronę postępowania, chociaż jego zdaniem oddziaływanie przedsięwzięcia na jego nieruchomość będzie znaczne, głównie ze względu na odory. Skarżący uważa, że nie będzie mógł korzystać ze swojej nieruchomości w obecny sposób ze względu na odory (nie będzie można wypoczywać w ogrodzie ani nawet otworzyć okien).
- b) Ponadto uważa, że hałas związany z funkcjonowaniem przedsięwzięcia będzie słyszalny na jego nieruchomości (karta informacyjna przedsięwzięcia wskazuje, że nie będzie miało miejsca przekroczenie dopuszczalnych poziomów).

2) Osoby posiadające spółdzielcze własnościowe prawo do lokali w bloku stojącym na „obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie” (tu już zakładamy, że ten blok jest w tym obszarze, nie wchodząc w interpretację art. 74 ust. 3a ustawy ooś).

Osoby te zarzucają, że nie były informowane o postępowaniu, nie dostały informacji o wszczęciu postępowania, jak wskazano wyżej – nie było tu także publicznego informowania stron, ponieważ organy uznały, że jest ich mniej niż 10. Pisemna powiadomienia otrzymywała tylko spółdzielnia mieszkaniowa.

3) Organizacja ekologiczna z sąsiedniego państwa, mająca siedzibę w pobliskim nadgranicznym mieście położonym nad przedmiotową rzeką, wskazująca, że zajmuje się m.in. ochroną rzek (w tym tej rzeki) wskazująca, że zajmuje się m.in. ochroną rzek. Organizacja ta zarzuca, że organ niesłusznie uznał, iż OOŚ nie jest w tym wypadku potrzebna, ponieważ przedsięwzięcie może znacząco oddziaływać choćby na stan granicznej rzeki.

Pytania:

- Którym spośród wymienionych skarżących przysługuje prawo złożenia skargi do sądu administracyjnego? I dlaczego tak albo dlaczego nie?
- Jak odnieść się do przedstawianych przez nich zarzutów wobec decyzji?

Proszę rozważyć obydwa pytania w świetle:

- 1) Prawa i praktyki orzeczniczej w Polsce
- 2) Wymagań Konwencji z Aarhus